

dels passe på, at nogle mennesker ikke slipper ud, dels prøve at gøre, hvad man kan, for at sætte dem bedre i stand til ikke at begå ny kriminalitet, havde et ordentligt uddannelsesniveau, løbende blev efteruddannet osv. Det synes vi ville være en klar forhøjelse af niveauet i fængslerne.

Så synes vi også, det er vældig fornuftigt at lave små fængsler. Det nytter ikke med et stort fængsel, der kan opdeles i mindre, for det, der er brug for, er ikke at have de store institutioner, der får deres egne subkulturer, men derimod at have nogle små enheder, hvor man også kan have mange forskellige ansatte og også gerne ansatte, der har andre job, som udefra kan tage de erfaringer med, i stedet for at man opbygger subkulturer internt i fængslerne, som man gør, hvis det er store institutioner.

Endelig vil jeg sige, at så har vi det store problem med kriminalforsorgen, at den del, der tager sig af alle dem, der ikke sidder i fængsel, er blevet udsultet igennem mange, mange år. Da vi forhandlede kriminalforsorgsforlig for et par år siden, hvor mange af os desværre ikke kunne være med, bl.a. fordi man ville tage pengene fra en række områder som byfornyelse og andet, som vi ikke ville være med til at tage penge fra, fik vi en rapport, der viste, at der manglede 20-25 årsværk, hvis man bare skulle kunne leve op til de opgaver, der var på det tidspunkt, og siden er der blevet tilført flere opgaver.

Derfor er der behov for, at vi sætter langt flere ressourcer af til kriminalforsorgen i frihed, så de kan gøre deres arbejde med at sikre, at dem, der bliver prøveløsladt, eller dem, der får en betinget dom, ikke begår ny kriminalitet, men får den støtte, der skal til for at kunne få arbejde, et sted at bo osv., i stedet for bare at blive udskrevet til ingenting.

Så der er masser af områder at tage fat på, hvis det, man virkelig var interesseret i, var at forebygge, at de, der har begået kriminalitet en gang, begår ny kriminalitet, og ikke kun var optaget af at lave længere og længere straffe og få større og større problemer både for ansatte og indsatte.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til ordføreren. Ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg ville i og for sig gerne have takket for den her debat, men det vil jeg ikke, for jeg synes, den har været lidt træls.

Ministeren kommer med en lang, gribende beskrivelse af alle de ting, der sker i kriminalforsorgen, men når man læser kriminalforsorgens ansattes eget blad, så kan man se, at der er et stykke vej fra ministerens beskrivelse af virkeligheden og så til, hvordan virkeligheden ser ud, når den er set med de ansattes øjne. Vi kan se, at de ansatte har en meget høj grad af førtidspensionering, at der er stadig voldsom oversygelighed, og det må være, fordi arbejdspladsen ikke er god nok. Så den beskrivelse, ministeren kom med, som jeg hørte som et skønneri af fængselsvæsenet i dag, er ikke en beskrivelse af virkeligheden.

På tilsvarende måde var jeg også skuffet over både hr. Helge Adam Møllers og hr. Karsten Nonbos beskrivelse og kritik af det her forslag.

Det drejer sig jo om, at når man kommer til et fængsel, så er det vigtigt, at fængselspersonalet rent faktisk ved, hvad det er for en person, de har her, hvad det er for nogle ressourcer, han har, og hvad det er for nogle svagheder, han har, og hvad det er for en behandlingsindsats, der rent faktisk kan nytte noget.

KL 15.20

Det sker ikke i dag. Der sker alt for tit det, at man blot passerer forbi, og så bliver man i øvrigt henvist til en arbejdsplads.

Det, der også er helt afgørende for muligheden for, at man rent faktisk kan få noget ud af et fængselsophold, er, at man tager det alvorligt. Den undersøgelse, der kom, jeg tror, det var i midten af 1990'erne, »...og fængslet ta'r de sidste«, viste, at langt de fleste af de mennesker, der lander i fængsel, har problemer med at læse, skrive og regne.

Når man så samtidig ved, at når de indsatte kommer til fængselsporten, så står der en fra arbejdspladserne og snupper den pågældende, fordi det er indtægtsdækket virksomhed, hvis man kan få en indsat over på arbejdspladsen, hvorimod det er ren tilsætning for fængslet, hvis det er, at han skal i gang med en uddannelse. Er han så tilstrækkelig stædig og fastholder, at han vil have sig en uddannelse, så er der desværre ikke få eksempler på, at folk kommer i gang med en uddannelse, indskrives sig til eksamen og får at vide, at fængslet ikke har råd til at betale eksamensafgiften. Det er ikke på den måde, man motiverer folk, der i øvrigt har svært ved skolebænken, til at gå i gang med eller fastholde interessen for en uddannelse.

Så bliver spørgsmålet om de mindre fængsler kritiseret. Jeg tvivler altså meget på, at hr. Helge